

som hun i Fortrolighed kaldte den, tillukkede hun saa vidt muligt sine Tanker, at ingen Angst, ingen Uro eller Bekymring skulde kaste Skygge over deres fornyede Forening. I de to stakkels korte Uger, deres Samliv kunde vare, skulde de kun leve og aande for deres Kærlighed. Dybt, dybt vilde hun slukke sin brændende Livstørst, inden Trængslernes Dage kom.

Alligevel, hendes israelitiske Forstandighed og praktiske Omsigt fornægtede sig ikke ganske. Hun sad just der og skrev til sin Veninde i Breslau for allerede saa smaat at forberede hende paa sit Komme, da Pers Telegram blev bragt ind ad Døren.

Herregud! — klynkede hun straks ved sig selv: Nu bliver han vel borte igen idag!

Men da hun havde læst Telegrammet, blegnede hun — grebet rent instinktmæssig af en angstfuld Anelse, til hvilken hun i det næste Øjeblik ikke længer helt forstod Grunden. I Virkeligheden var der jo intetsomhelst paafaldende i, hvad Per her havde gjort. Hun sagde til sig selv, at det jo dog kun var naturligt og kønt, naar han havde villet vise sin Moder den sidste Ære. Om et Par Dage vilde hun have ham her tilbage.

Men efter at hun anden Gang havde læst Telegrammet, greb Frygten hende igen. Og for hver Gang hun nu paany gennemsaae det, syntes hun at kunne læse stadig mere ud af den knappe Med-